

РЕШЕНИЕ

№ 1287

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разгледа докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно
наказателно дело № 20231110201212 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на Ю. И. С. (чрез процесуален представител) срещу НП № 22-4332-023898 от 24.11.2022 г., издадено от ГВБ. началник-група в ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя за нарушения, квалифицирани като такива на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП (пункт 1 от НП) и на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, на основание съответно чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП и 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева - по първия пункт - и глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца – по втория пункт. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на постановлението и присъждане на разноски, като се излагат конкретни фактически твърдения, респективно такива за недоказаност на обвиненията, както и конкретни твърдения за нарушаване на процесуалния и материалния закон. Административно-наказващият орган не излага становище.

От обясненията на жалбоподателя пред съда – отчасти (виж по-долу!), както и от писмените доказателствени материали (приетите като доказателства с нарочни съдебни определения книжа, приобщените такива към доказателствената съвкупност въз основа на определение с правно основание чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН книжа и предявените по реда на чл. 284 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН материали), изключвайки писменото възражение срещу АУАН (виж по-долу!), се установява (по напълно логически обоснован начин и несъмнено) описаната в НП (като препратка към АУАН) фактическа обстановка (изключвайки тук въпроса за даването на кръвна проба, който, както ще стане дума по-долу /виж!/, се явява ирелевантен за делото), към която съдът на свой ред препраща (забрана за използване на

такава техника за излагане на установената от въззивната инстанция в наказателния процес фактическа обстановка, както еднозначно е мотивирано и в съответната съдебна практика на ВКС, липсва в релевантната правна уредба, като визираната техника просто елиминира ненужното преповтаряне без това да означава, че съдът не излага установена от него фактическа обстановка), както и още, че: е налице удар на автомобила в стълба и от това са били причинени материални щети по въпросния стълб, чието възстановяване като средна справедлива пазарна цена коства 120 лева (за подмяна); към процесната дата 05.11.2022 г. при всяко положение срещу въззивника (роден през 1994 г.) били издадени и влезли в сила 2 НП (и двете влезли в сила през 2018 г.) за нарушаване на правилата за движението по пътищата, контролът за чието спазване се осъществява от органите на МВР; актосъставителят и наказващият орган били оправомощени с писмена и подписана заповед на министъра на вътрешните работи съответно за съставяне на АУАН и за издаване на НП по ЗДВП; конкретната причина, за да се стигне до предприемане на проверка за употреба на алкохол, е било наличието на мирис на алкохол, идващ от нарушителя.

Версията на жалбоподателя за проблем със спирачната уредба и в смисъл, че същият не е отказал да бъде изпробван с техническото средство, лансирана в обясненията му пред съда, се появява практически едва в хода на съдебното производство. Конкретно що се отнася до твърденията за техническа повреда, то нищо подобно не е отразено от полицейските служители в документацията по преписката, от която документация става ясно, че органите на МВР са получили информация за инцидента и от самия водач, а липсва и логика подобно обстоятелство (наличие на проблем в спирачната уредба на съответния автомобил) да не бъде споменато в допълнително депозираното писмено възражение против АУАН (още по-малко пък се излага някаква фактология, камо ли конкретика, за факти от рода на последващо констатиране от специалист на конкретна повреда в спирачната уредба, отстраняването ѝ, документиране на това констатиране и отстраняване и пр. С други думи, единственият логичен извод в тази връзка е, че се касае за лансиране на една защитна версия, която е била преценена като удобна за оправдание на водача. Анализът на обективно установяващите се факти и на релевантните доказателствени материали, включително на преценяващото се като съзнателно лансиране на недостоверна версия от страна на обжалвания, в крайна сметка води до единствения възможен логичен извод, а именно, че причината за произшествието (ударът в стълба) е именно посочената в АУАН, респективно в НП като препратка към акта, а именно несъобразяване на скоростта с надлъжния наклон и завоя. Що се отнася до твърдяната липса на отказ за подлагане на проверка с техническо средство, то липсва логика в това органите на МВР да удостоверят подобно обстоятелство (отказа), ако то не се е случило (т. е. да не пристъпят изобщо към извършване на съответната проверка с техническото средство, а направо да връчат на проверявания водач документация, в която са удостоверени неистински обстоятелства /и то във вреда на г-н С./, разчитайки, че последният ще я подпише без изобщо да я прочете преди това, независимо от състоянието на катастрофиралия водач, което при всяко положение му е давало възможност да положи необходимите подписи, т. е. не е било чак дотам тежко), а сочената в съответната приложена по преписката докладна записка миризма на алкохол, идваща от водача С. (без

съдът пряко или косвено да взема каквото и да било отношение към евентуална вина за каквото и да било друго /извън процесните/ правонарушение от страна на въззивника, още по-малко да твърди наличие при него по време на процесното управление на някаква конкретна съставомерна алкохолна концентрация), дава логично обяснение на това защо същият водач е отказал пробата с техническото средство. В същия ред на мисли, неконкретизираното оспорване на фактическата обстановка по АУАН, заявено в писменото възражение срещу последния, също следва да се отхвърли. Така съдът по съответните обсъждани тук фактически въпроси дава вяра на АУАН и на приложените по преписката талон за изследване, протокол за ПТП и докладна записка за сметка на съответната част от обясненията на жалбоподателя пред съда (в която са лансирани съответните твърдения, имащи защитен характер) и за сметка на възражението срещу АУАН.

Самият жалбоподател в обясненията си пред съда сочи огъването на стълба като последица от удара и неговата деформация се явява логична причина за демонтирането, установено от документация, изходяща от Столична община, в чиято достоверност съдът не открива логически обосновани основания за съмнение (съвсем очевидно е, че съответното длъжностно лице не би имало като достатъчно сериозна причина да сочи недостоверни обстоятелства в официалната кореспонденция до съда заради евентуален интерес у Общината от търсене на отговорност от съответния водач за обезщетение от порядъка на 120 лева). Липсва каквато и да било друга логична причина за демонтажа на стълба извън процесното пътно произшествие.

При това положение материалният закон е приложен поначало правилно, но с уточнението, че релевантно (и достатъчно) за отговорността по пункт 2 от НП е това, че водачът е отказал извършването на проверка с техническо средство (въз връзка с отказ за даване на кръвна проба АУАН не е съставен и изводимо от чл. 36 от ЗАНН този въпрос не е следвало изобщо да се обсъжда в НП), което напълно еднозначно следва от граматическото и логическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и в частност на израза „или не изпълни предписанието“, използван в така тълкуваната разпоредба (проверката с техническото средство има и свое самостоятелно практическо значение дори при наличие на последващо медицинско изследване на кръв, например от гледна точка на евентуалното оспорване на резултата от медицинското изследване), в който ред на мисли, обаче, не е налице основание за частична отмяна или изменение на обжалваното постановление, доколкото съставомерно поведение съгласно дадената от наказващия орган цифрова правна квалификация е налице в тази връзка и то е описано в процесното НП.

Касае се именно за ПТП по смисъла на пар. 6, т. 30 от ДР към ЗДвП (хипотеза на причинени материални щети).

По необсъдените до момента доводи, релевирани от страна на въззивника:

И по двата пункта от постановлението случаят при всяко положение не се отличава дотолкова съществено в положителен за водача аспект от обикновения случай на нарушение от съответния вид, че да се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, включително като следва да се има предвид, че стойността на материалните щети от ПТП се явява по-скоро типична за подобен вид административни нарушения.

Обвинение за превишаване на максималната разрешена скорост изначално липсва. Уредбата по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП има самостоятелно значение спрямо тази по чл. 21 от ЗДвП. Конкретната скорост, с която е управлявал водачът и която се е явявала несъобразена съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, не е установена по преписката, респективно по делото, но това не ограничава по никакъв начин процесуалното право на защита, доколкото се касае за обвинение за управление на МПС с такава скорост, каквато и конкретно да е била тя като цифрово изражение в км./ч., че не е дала възможност на водача да вземе завоя (като фактическа обстановка в такъв смисъл се установява и от страна на съда); нищо не пречи на обжалвания да оспори това обвинение и от фактическа страна, например като релевира твърдение за някаква друга причина за произшествието, което е и сторено в случая с излагане на версията за повреда в спирачната уредба. При всяко положение липсват допуснати до издаване на процесното НП нарушения на процесуалните правила, които да не попадат в приложното поле на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Тук следва да се уточни, че самото наличие на нетълкувателна съдебна практика в един или друг смисъл (каквато се сочи в жалбата) се явява ирелевантно за настоящото производство. Липсват и съществени нарушения на процесуалните правила съобразно чл. 348, ал. 3 вр. чл. 335, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН. Повдигнатите обвинения са с относително проста конструкция и от фактическа, и от правна страна. Въззивникът е имал съвсем реалната възможност да се защити по същество и го е сторил, лансирайки конкретни версии по фактите (кредитирането на които би довело до извод за липса на съставомерно поведение). Конкретните пътни условия, с които не е била съобразена скоростта, са посочени съвсем ясно – надлъжен наклон и завой. Ясно е посочено и това, че водачът е отказал изобщо извършването на проверка със съответното техническо средство; понятието отказ има ясно значение, а именно целенасочено (съзнателно) неподлагане на проверка (ако се следва логиката на жалбоподателя за неяснота на обвинението в тази връзка, то би се стигнало до абсурди от рода на това към АУАН и НП да се предявяват изисквания за дословен цитат на думите на водача, с които е бил направен отказът, за детайлно описание /с координати, уточнени например до сантиметър/ на жестовете, с които е обективизиран отказът и пр.). Напълно достатъчна информация от гледна точка на упражняване на процесуалното право на защита и съблюдаване на съответното процесуално законодателство се явява отбелязването в акта и постановлението на това, че са причинени материални щети (логически те няма какви други да са освен механично увреждане, каквото и да е то, което се явява напълно достатъчно за извод, че се касае за ПТП по смисъла на пар. 6, т. 30 от ДР към ЗДвП). Абсолютно неадекватното „типово“ описание на административните нарушения, използвано в практиката на ОПП – СДВР, включително посредством съставяне на изречения, в които отделните части не са съгласувани граматически, в случая не води в крайна сметка до неяснота на обвинението и до реално ограничаване на процесуалното право на защита, именно доколкото все пак ясно и еднозначно е поднесена информацията за конкретното ПТП (включително за това как точно се е стигало до него) и за конкретния отказ за подлагане на проверка с техническо средство.

Липсва съставен АУАН за управление на МПС с каквато и да било алкохолна концентрация.

Релевантен в случая е отказът за подлагане на проверка с техническо средство, който отказ се установява безспорно по делото, което и в светлината на принципното правило по чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН се явява достатъчно за ангажиране на отговорността. Отделно, коментираният отказ е надлежно документиран в съответния издаден талон за изследване.

Напълно ирелевантно в случая е това дали съответните служители на МВР са преминали обучение за работа с доказателствен анализатор, включително доколкото е налице отказ за изпробване с техническо средство, а не с доказателствен анализатор (касае се за различни понятия – съобрази чл. 3а от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози!).

Външен белег за употреба на алкохол, който да обоснове съответната проверка, е бил налице, а именно мирисът на алкохол (виж по-горе!). Разбира се, абсурдно е съответната релевантна нормативна уредба да се тълкува в смисъл, че проверяваното лице следва само да извършва преценка за законосъобразност на самото предприемане на проверката, за да вземе решение дали да се подложи на нея или не.

Отнемането на контролни точки е уредено от релевантната правна уредба като последица (при влязло в сила НП) от наказването, а не като наказване и посочването в НП на отнетите контролни точки има само информативен характер (наказващият орган не извършва произнасяне по този въпрос). Поради това повдигнатите от страна на жалбоподателя въпроси, свързани с контролните точки, не са относими към предмета на административно-наказателното производство.

При извършената от съда цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не се установиха каквито и да било основания за отмяна или за изменение на НП, поради което постановлението следва да бъде потвърдено, при който изход на делото, съобразявайки релевантната уредба по ЗАНН, НПК и АПК, при всяко положение основания за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя не са налице.

Мотивиран от всичко изложено и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 22-4332-023898 от 24.11.2022 г., издадено от ГВБ. началник-група в ОПП – СДВР.

Оставя без уважение искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____